

Ετος Ε'. Περίοδος Β'

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ Ν. ΚΑΦΑΤΟΣ

Αριθμός Φύλλου 445

ΤΟ 'ΒΗΜΑ'

Εύχεται εις τους άγαπητούς αυτού συνδρομητάς και άγνωστάς εύτυχές τό 1921

Στοιχηματίζουμεν ότι άπιστοι αι βενιζελικοί έφημερίδες θ' άγνοήσωσιν ότι σήμεραν εισερχόμεθα εις το έτος 1921 και συνεπώς θα προαδώς την συνήθειαν, ήν ανέκθεσαν ακολουθεύ ο τύπος, επιστολών, καθ' έκαστην πρόκλησιν του έτους ήμέραν, τή των γεγονότα, άνα ελαθόν χωράν κατά των παρελθόντων ενιαυτών έρευνών και άνατέμων αυτών και συγκομίζων, έκ τής μελέτης αυτών συμπεράσματα, είτε προσβλέψωμεν εις τή μέλλον. Αλλά τή έργον τοϋτο, δια τών βενιζελικών τύπων και τών βενιζελικών άποψηών και σπαρακτικήν διά τήν ψυχήν αυτού υποχρέωσιν, διότι τό 1920 υπήρξε έσ' αὐτόν έτος κρίσεως και κατατροφής, έτος καταδίκης πένθους και συμφορών, άπό του οποίου μετά φρίκης άποτρέφει τό πένθος και πρὸς τό όποσον δέν δύνανται, άνευ ψυχικού πόνου, να στρέψη τό βλέμμα.

Πράγματι, ένν ό βενιζελισμός θελήτη να επισκοπήσῃ τό έμπνευσαν χθές 1920 τό βλέμμα αυτός θά σταματησῃ πρό τριών μελανών διαυτών σημείων, τής 1ης Νοεμβρίου τής 2ας Νοεμβρίου και τής 3ης Δεκεμβρίου. Η πρώτη υπήρξεν ή καταδίκη του βενιζελισμού, ή δεύτερα ό θάνατος αυτού και ή τρίτη ό τάφος του.

Αλλ' άν δια τήν βενιζελισμόν τό 1920 υπήρξεν έτος πένθους και συμφορών, δια τήν Ελλάδα και τήν Αθήν της υπήρξεν άληθώς τό έτος τής Νίκης και τής Εύτυχίας. Ο ιστορικός τής αύριον, ό όποδος θά θελήτη να επισκοπήσῃ τήν τελευταίαν χρονικήν περίοδον και να έρευνήτη αυτήν,

άπό καθαρώς 'Ελληνικής άπόψεως, θά όμολογήσῃ, άναμφισβητήτως, ότι τό 1920 άπέτελεσε τήν φωτεινότερον σταθμόν εις τήν ιστορίαν τής Νεωτέρας Ελλάδος, διότι κατ' αυτό, έξεδηλώθη έν Όλη αυτής τή επιδημική μεγαλοπρεπεία ή Οσία Δικαιοσύνη και διελαμψεν ή άλήθεια, τό δίκαιον και ή άρετή.

Η Νίκη του Ααού τής 1ης Νοβρίου, ήτις επέφερε τήν άνατροπήν ένός βδελυρώς τυραννικού συστήματος άτιμάσαντος τήν ιστορίαν τής Χώρας και άμαυρώσαντος τήν σύχρονον πολιτισμόν, τήν έκρίζωσιν ένός καθεστώτος, υπό τή όποσον κτεπεύετο και έστέναζεν, επί τετραετίαν, ή 'Ελλάς, τήν κατέλυσιν τών διακτητικών μεθόδων, δι' ών έληστέβετο ό Ααίς και ήτις έζητο ή Χώρα, ή Νίκη αυτή του Ααού, ής υπήρξε πολύτιμον γέρας ή έπίσημος έν τή Ημερίδι του, του λατρευτού Βασιλέως Κωνσταντίνου του συμβουλίζοντος έν έκυτῷ τήν εκπλήρωσιν τών ένδικών πόθων υπήρξεν άναμφισβητήτως τό φωτεινότερον γεγονός του διαρρεδσαντος έτους, τό διαλύσιν, δια τής λαμψείας αυτού τή έσέβη, εις τό όποδα είχε κυλίσει τήν Χώραν ό εκ Θεσσαλονίκης πνεύσας λίθος του βενιζελισμού.

Τό νέον έτος υποδεχόμεθα πλήρεις έλπίδων και άτενέξομεν πρός αυτή με τό πεποιθήσεως και αίσιοδοξίας, δικαιολογουμένης έκ τής συντελεθείσης μεταβολής και τών έκδηλουμένων διαθέσεων τών έξωτερικών παραγόντων, έξ ών, κατά μέγα μέρος, ήρτηται ή εκπλήρωσις τών πόθων ήμῶν.

Πράγματι — δέχως να

προσέξωμεν εις τήν φρασολογίαν, ήν συνειθίζεις να χρησιμοποιοῖς, κατά τής περιστάσεις ή Διπλωματία, αι Δυνάμεις έξεδήωσαν τήνευμενείαν των προς ήμῶς και τήν άπόρασιν αυτών άποψών ενίσχυσαστῶ Κράτους κατά τρόπον εξασφαλίζοντα, ού μόνον τήν διατήρησιν τών κεκτημένων, αλλά και τήν άνάκτησιν του υπολοίπου μέρους τής 'Εθνικής ήμῶν κληρονομίας.

Ούτω θιασώως έλπίζωμεν ότι κατά τό 1921, του οποίου ό Θεός τής 'Ελλάδος διανοεί σήμερον φωτεινήν δι' ήμῶς τήν Θύραν, τό Κράτος άνασυντασσόμενον και άναρθούμενον έσωτερικώς, βοηθούμενον και ενίσχυόμενον υπό τών Συμμάχων αυτού έξωτερικώς θά δυναθῃ — μίαν άκριβώς έκαιονταστίν, άπό τής ένδικής παλιγγενεσίας — να οικίσῃ υπό τής πτυχῆς τής κυανολευτου πύλας τούς υποδούλους είσέτι αδελφούς.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Εκείνοι εκ τών δημοδιδασκάλων, οίτινες διατριβογραφοῦν άνωτόμως — χαρακτηριστικόν και τοϋτο τής έντιμότητος και τοϋ χαρακτήρος των — εις τό ένταυθα εκδιδόμενον βενιζελικόν έντυπον, δια ν' άποδείξουν ότι ή διηθήσαν μή παρασημοφορηθέντες υπό τής σημερινής Κυβερνήσεως, δια τήν διαγωγήν των, κατά τήν διαρρευσασαν τετραετίαν, άπολογούμενοι όπως άπολογούνται και προκαλοῦντες όπως

προκαλοῦσι, λακτιζεν προς κέντρα.

Δέν μάς κωλύει, ός βεβαιωθῶν, τίποτε ν' αναφέρωμεν όνόματα, διότι, ός, και οι κ. κ. δημοδιδασκαλοι θά έχουσι πεισθή ούδέποτε ή έφημερίς αύτη επέδειξεν έλλειψιν θάρρους ή πεποιθήσεως εις τήν άκριβείαν τών γραφομένων της. Αλλά και διχως όνομαστί ν' αναφέρωμεν τους κυλισθέντας εις τήν λάσπην του έρπαθεστέρου κομματισμού και παρασύραντας μέχρι αυτίης του μαθητάς των διδασκάλους ώμίλησαμεν τόσον συγκνηριμένως, ώστε μόνον ήλίθιοι δύνανται να ισχυρίζονται ότι δέν διεκρινάν έντός του κειμένου τών περι τών διδασκάλων γραφέντων, ώρισμένα πρόσαπα.

Οί καλοί διδάσκαλοι όσοι εκ τών διδασκάλων διατριβογραφοῦν — και διατριβογραφοῦν οι ένοχοι — θά έπραττον καλύτερα εάν έσιώπων, μή λησμονούντες δια ή σιγή όχι μόνονεις τας γυναίκα; αλλά και τους διδασκάλους κίσμον φέρει, άντιθέτως προς τήν φλυαρίαν ήτις ένίστε φέρει με αθέσεις, άπολύσεις και άλλα παρόμοια κακά.

Η έλευκτή 'Αθηναϊκή συνείδελφος 'Αστραπή, τής όποιας ό Διευθυντής κ. Κωνστ. Γιολδάσης υπήρξεν άνεκαθεν πολύτιμος φίλος τής Κρήτης και τών Κρητών, γράφει περί τής Κρήτης, τα ακόλουθα δια τα όποια οι Κρητες είμεθα αυτή εύγνώμονες.

«Κατά τήν στιγμήν καθ' ήν ό μουτζουρωθείς Δικτάτωρ όστις είμαμε τό πάντα δια να ταύτισῃ με τας ατιμίας του τήν ήρωικήν του πατρίδα, έχει σαρωθή άπο τόν πολιτικόν βίον διά πάντος, είνε επίκαιρον και πρόπον να άκουσῃ μία φωνή συμπαθείας δια τήν ήρωικήν μεγαλόνησον, ήτις δέν έδοκίμασεν όλιγότερον του Δικτάτορος τά δεσμά. Η ιστορία τής Κρήτης κατά τήν τελευταίαν τριετίαν υπήρξεν ιστορία αίματος, ή όποια θά γρα-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΛΟΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' έκίστην άπό 8 1)2-10 π. μ. και άπό 2 1)2-3 μ. μ. εκτός τών Κυριακών και τών μεγάλων εορτών.

(1)